

Arrest

nr. 192 585 van 26 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2017 tot afgifte van een inreisverbod en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De bestreden beslissingen zijn het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering en het inreisverbod van 12 september 2017.

1.2. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Het betreft hier beroepstermijnen voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 7: *“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*). Beroepstermijnen raken de openbare orde.

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

1.3. Ter zitting en in het verzoekschrift stelt de raadsvrouw van verzoeker dat zij van mening is dat een termijn van tien dagen van toepassing is.

Uit het dossier, en de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekster reeds op 25 september 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

1.4. Ter zitting en in het verzoekschrift stelt de raadsvrouw van verzoeker: *“Dat de bestreden beslissingen aan de eiser werd betekend op 12 september 2017 en dat op 14 september 2017 hij de raadsvrouw heeft geconsulteerd, die onmiddellijk contact heeft opgenomen met het centrum voor illegalen van Merksplas om te vragen om de bestreden beslissingen te willen doorsturen (stuk 4); Dat echter pas op 19 september 2017 door het gesloten centrum voor illegalen een fax werd gestuurd aan de raadsvrouw om de bestreden beslissingen over te maken, zodat pas op 19 september 2017 de raadsvrouw van de eiser in het bezit was van de bestreden beslissingen; Dat het vertrekpunt van de termijn die dus in overweging moet worden genomen 19 september 2017 is, zodat het indienen van het huidige verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid op 25 september 2017 blijk geeft van de nodige diligentie in hoofde van de eiser.”*

Uit voorgaande blijkt dat de raadsvrouw van verzoeker van 14 september 2017 tot 19 september 2017 heeft stilgezeten, terwijl zij de bestreden beslissingen ook kon opvragen bij de steller van de akte, zijnde de federale Dienst Vreemdelingenzaken of ter plaatse bij het centrum voor illegalen in Merksplas. De Raad stelt vast dat de raadsvrouw van verzoeker niet diligent heeft gehandeld door niet onmiddellijk alle mogelijkheden te benutten ten einde de bestreden beslissingen tijdig te bemachtigen, waarbij zij een periode van vijf dagen laat passeren, terwijl een vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals in dit geval, vaak binnen de vijf dagen dient te worden ingediend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen aan verzoeker werden ter kennis gebracht op 12 september 2017. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte vanaf 13 september 2017 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 25 september 2017 aan de Raad per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 18 september 2017 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend. De Raad herhaalt dat de beroepstermijnen van openbare orde zijn en wijst erop dat deze strikt dienen te worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

M. MILOJKOWIC